

Barbora Scherf druhá

Jedna se hledá v kostele,
druhá ve strip klubu.
Jedna věří v lásku
a druhá vlastně taky.

Barbora Scherf
druhá

Filipovi, mému muži.

1. Kapitola

„Neměla jsem ti volat. Teda neměla jsem ti vůbec brát ten telefon.“ Zina téměř neslyšně sípe do již vypnuté krabičky. Sedí na rozpadajícím se gauči a ví, že až přijde Zachariáš, bude se ptát, co se stalo. Nejenom že ji bude spolubydlící hrozně srát, ale ještě ani neví, co mu řekne.

Neuvěřitelné vyčerpání, nateklá sliznice v krku, asi se udusí. Hystericky pláče a dokola si to všechno vyčítá. Černá díra, celou ji saje do sebe a nepřestává táhnout. Není to bolest, která končí teď a tady, ale pokračuje, stupňuje se, nekonečně. A je tam tma.

Zina se drží oběma rukama za třeshčí hlavu. Snaží se ji trochu stlačit a vlastní silou přebít cizí bolest.

Hruď se asi rozskočí, panebože, pukne. Neměla mu volat, vždyť si to říkala milionkrát. Zase selhala, ten pocit nedostatečnosti a zklamání ze sebe samé ji za chvíli zabije. Chtěla mít své emoce pod kontrolou.

Ale tohle nejsou emoce.

Zina vchází do koupelny a v rychlosti si odličuje obličej, vatový tampónek namáčí do micelární vody, zelené. Řasenka pomalu pouští, červené rty blednou a pod make-upem se objevuje uplakaná a nateklá žena. Pak svázat vlasy, nebo ne, nejprve svléknout. Další úpění, bolest, šílená bolest, trhající se hrudník. Tohle není smysl pro drama, tohle je prostě kurva umírání!

Vysvléká si pruhované šaty a rozcuchané dlouhé vlasy váže do drdolu připomínající opuštěné hnízdo. Než stačí

zkusit vodu v napouštějící se vaně, na poslední chvíli otočí palec u nohy, pak plosky a nakonec patu. Nechává lýtko, stehno a nakonec celé tělo následovat směr. Do kuchyně.

Zachy tady není, uf. Otevírá dveře lednice a vyndává den staré otevřené červené víno. Nejprve se jí z něho chce zvracet, protože ho pila včera s ním. Je to ale jediný alkohol v bytě, vyhrává argument a Zina bere láhev do rukou. Bude to na chvíli něco jako analgetikum, morfin pro trpícího, kousek vyvrcholení, než mu napíše, že to tak nemyslela.

Myslela.

Nedokáže pochopit, že fakt věřila, že on to neudělá. Podvést, strčit prst, jazyk, ptáka do někoho jiného, pohybovat se, hledět do očí a pak se vrátit domů a čekat, až to Zina pozná. Po tom všem, i po všech těch černých dírách, do kterých byla vtažena a které rozervala zevnitř, vždycky do nějaké znovu spadla. Cizím zapříčiněním, samozřejmě.

„Au, au, au, au.“ Zina sténá, nalévá si sklenici vína a díky alkoholu, který brzy polyká, se zcela nečekaně začíná brát trochu s humorem.

„Au, au, au...“ opakuje a připadá jí, že její utrpení se snad brzy někam ztratí a zbyde jen opilá tragičnost.

Ale ta černá díra, ten hnus, neztrácí se. Temnota si na ní udělala zálusk, našla si ji na právnické fakultě, dostala se do menzy, i když je to jenom pár pitomých schodů, nasedla s ní do tramvaje a v moment, kdy mu zavolala, nebo zvedla telefon, to je jedno, prásk! Udeřila, z nuly na sto narazila do jejího těla, začala ji stahovat, vsakovat a obracet tolikrát, že si také připadala černá, použitá, zneužitá hnusem, propastí se zuby a drápy.

Sedí ve vaně a pije druhou sklenici vína. Koupila si nový právnický magazín a má pocit, že když ho teď bude číst,

zapomene na něj. Ale nedává to logiku, chová se debilně. Poslední, co chce, je číst rozmáčený právnícký časopis a nakonec, on je přece také právník. Co to sakra dělá? Chce být stejně dobrá jako on? Nebo stejně dobrá jako ta kráva, se kterou spal?

Alkoholu začíná být perverzně příjemné pokládat Zině otázky na téma, co se vlastně odehrálo. A odehrálo?

Jo.

I když jí neřekl nic, kromě přisvědčení, že to opravdu udělal, neuvedl žádné detaily. Chlapi jsou asi takoví, ale některé holky milují tryznu, Zina miluje tryznu.

Takže. Byla to hnědovláska, dost podobná Zině, středně vysoké postavy, s krásnými nadry a trochu plochým pozadím. Ale něco na ní viděl sakra. Musela se nějak jinak smát, vtipkovat, být trochu hloupější nebo trochu chytřejší. Měla pihu nad rtem? Měla pihu na kundě?

„Ne, nemysli na to,“ musí si vše říkat nahlas, ale nepomáhá to.

Zaplavuje ji hnus a pak ji to najednou, z čista jasna, přestává bavit. Přemýšlet nad tím, nad ním, nad ní, nad sebou. Nalévá si další sklenici a představuje si, jak by to znělo někomu, kdo je mimo afekt, mimo rozzuření. Možná vlastně dost komicky, jako levný román z trafiky nebo ufnukané studentské drama.

Ale já mám na to drama přece nárok, myslí si Zina. Mokrým hřbetem ruky si utírá slzy z tváří a najednou rozpoznává zvuk klíče v zámku.

„Čičííí!“

Zachariáš vchází do bytu, pak do koupelny a oči mu dopadají na kamarádku. „No ne, co se stalo?“

Zina by přísahala, že se mu v očích míhá vzrušení.

„Kočičko, chudinko, zase on? Co provedl? Byl na tebe zlej?“ Sedá si vedle vany. Sedá si sem v botech, což Zina

nesnáší. Cítí z něho cigaretový kouř a levný pánský parfém z drogerie.

„Hajzl se s někým vyspal...“ Znovu propuká v nekontrolovatelný pláč. Chce, aby ji Zachariáš litoval, ale ze všeho nejvíc chce, aby jí dal svatý pokoj. Zvedá se a balí se do ručníku, on na ni hledí s nulovým zaujetím. Sedají si na gauč do obývacího pokoje.

„To je fakt svině. Doufám, že tentokrát už ho necháš bejt. Tohle není normální, vůbec neví, co má za problém.“

Zina leží v Zachyho náručí a ubrečenýma očima kouká do stropu. Vybaví si čerstvý zážitek s vsakující se temnotou a má pocit, jako by se otrávila vzduchem.

„Všechno mi řekni, prosím tebe. Ne, počkej, je to děvkař, kterej neudrží ptáka v klidu. To je normálně nějakej psychopatickej případ nebo co!“

Zina mu vypráví všechno, od Hajzlova přiznání až po domněnku, že ta kurva má pihu v klíně.

„Cejtím se jako nejblbější stvoření pod sluncem.“

„Ale hovno. Koukni se na sebe. Postavičku máš jako lusk, ještě teplej titul z práv a toho nejlepššího kámoše, co se s tebou dneska pěkně ožere.“

Vyndává z kapsy krabičku cigaret a zapaluje si přímo na gauči, i když moc dobře ví, že Zina to nesnáší a pravidelně ho prosí, aby kouřil z okna. Využívá situace, že je jeho kamarádka v totálním psychickém rozkladu a rovnou si ještě pokládá nevyzuté boty na křeslo.

„Zůstanem, prosím, doma, nikam se mi nechce. Koukni se na můj obličej.“

Má ho opravdu dost nateklý a rozhodně není ve formě, že by se s tím dalo něco udělat. Navíc by fakt chtěla být sama, ale je jí nepříjemné a možná trochu trapné spolubydlícího odmítnout. Zachy nemá problém zalhat, je to přece pro dobrou věc.

Druhá

„Dáš si spršku, hodíš na sebe něco čistýho a vyrazíme. A po cestě vymyslíme, jak to Hajzlovi pěkně osolit, aby dostal jednou provždy pořádnou lekci.“

„Nesnáším ho,“ fňuká Zina.

„Já vím, prdelko.“

Za necelou hodinu sedí Zina se Zachym v baru nedaleko bytu. Je to jejich oblíbené místo a nejednou tady zažili úžasný večírek. Zachariáš objednává kamarádce rovnou dvojitého Jamesona a sobě poručí Skinny Bitch.

„Tak ať se smaží v pekle!“ Propuká v bláznivý smích a užívá si, že dnes měli dobrý důvod zaplout do hospody. Zina apaticky pozvedá sklenici.

„Nechápu to, vždyť byl včera tak v pohodě. Normálně jsme si dali večeri, zaprcali si a on pak šel domů.“

„Víš, co je na tom nejhorší? Že tvoje intuice byla správná.“

Zachy poručí Zině dalšího panáka, tentokrát jen jednoho, „aby se nám princezna nepoblila“.

„Vid'? Kdybych se ho nezeptala podruhé a trochu nezatlačila, tak by mi to normálně zatajil a jeli bysme jako předtím. Prý mi nechtěl ubližovat.“

„Na druhou stranu ti ale ublížil tím, že ti to řekl.“

Zachariáš se rozhlíží po baru a nastává fáze debaty, kdy se „na to díváme i z jeho úhlu pohledu, protože nejsme sráčové“.

„Kdyby mě nějaká holka podváděla, tak já bych to asi nutně nemusel vědět.“

„To říkáš hlavně proto, že ty u jedné většinou nezůstaneš. Vlastně bych měla být taky proti tobě!“ Zina se opilecky směje a má pocit, že alkohol v krvi už doputoval do příslušného mozkového centra a ulevil jí. Uf, konečně je jí zase trochu dobře. Zvládne to, jasně, že jo. Proč by to nezvládla.

Zachariáš vyndává mobil a dlouze do něj hledí. Jeho výraz postupně ochabuje a zůstává z něj jen maska osví-

cená silným zářením displeje. Zina ještě chvíli čeká, jestli se kamarád neprobere z instagramového kómatu, a pak si objednává dalšího panáka.

2. Kapitola

Alice Braunerová zkontrolovala tloušťku zbývajících stran knihy svými dlouhými prsty a usoudila, že bude potřebovat ještě dva večery. Přibližně šest hodin nerušeného čtení, čtyři konvice čaje, šest změn polohy, čtyři odskočení si na záchod, sedmnáct zasněných pohledů z okna a na konci jeden nezaměnitelný pocit po dočtení dobré literatury.

Artefakt s dokonalou schopností proměnit strhující vyprávění, celá staletí a ukrutné bolesti i lásku různých postav, Alice brzy přidá k dalším přečteným kouskům. A jako vždy se zamyslí, zda se pozoruhodné světy v knihách opakují stále dokola, nebo zda ožívají až v momentě, kdy se jich někdo zmocní. Mezi založeným hřbetem knihy a její čtenářkou se navíc navždy vytvoří zvláštní vztah, jedinečný a nepřenositelný jako pouto kojence a matky.

Alice se malinko otřásla. Kniha, kterou právě držela v ruce, v ní totiž živila neuchopitelnou a intimní touhu přemýšlet sama nad sebou. Analyzovat myšlenky i tělo, kým je a kým by být mohla, rozněžňovat se nad budoucností a zároveň z ní mít strach. Strhující příběh, který zdánlivě Alici nedovolil ani na vteřinu upřít mysl na cokoliv za hranicemi stránek najednou zprudka otevřel všechny otvory a vpustil svět. Přestože už byla tma, zamžourala, jako by jí na rohovku dopadlo ostré světlo.

Trochu se zavrtěla v křesle, nakonec vstala a došla k oknu. Pod chodidly jí zavrzaly dřevěné parkety.

Byl podzim a Alice trávila poslední rok vysoké školy v rodném domě na Malé Straně. Prošla kolem knihovny sahající od podlahy až ke stropu a zastavila se u okna. Den a ostatně i rok spěly ke svému konci a Malostranské náměstí prosvítalo skrze jemný opar mlhy. Otevřela okno a do obličeje ji udeřil chladný vzduch vonící po uhlí a tlejících listech. Zesílily také zvuky projíždějících tramvají.

„Půjdu se na chvíli projít ven,“ zavolala neurčitě do chodby, ale z žádného pokoje se neozvalo nic nazpět.

„Jdu ven,“ zkusila to ještě jednou a netrpělivěji. Nazula si kožené šněrovací boty a přes hlavu přetáhla temně modrý vlněný svetr.

„Nenastydni,“ otvorem na konci límce zpozorovala Rózu. Měla na sobě tlustý svetr, který Alice znala od dětství a přesně věděla, že voní jako směs matčina parfému a bezpečí.

„Neboj, mami,“ hlesla při zavírání dveří.

Vzduch venku byl teplejší, než Alice čekala. S prvními několika kroky pocítila v těle radost a s chutí se vydala svižným krokem směrem na Kampu. Lucerny vzorně a v přesných rozestupech postávaly ve žlutavém světle a sem tam se nechaly zahalit černými větvemi okolních stromů. Na rozlehlých záhonech, kde ještě před měsícem bujely hortenzie, nyní posedávala skupina krkavců. Jejich zobáky tahaly z hlíny žížaly.

Plnými doušky vdechovala nasládlou vůni počínajícího podzimu. Došla na kraj ostrova a zahleděla se přes Vltavu. Z druhého břehu uprostřed mlhy zářilo Národní divadlo, zlato na střeše jako by se vpíjelo do vlhkého vzduchu.

Co bude dělat?

Tato otázka nepřišla jen dnes a nepřišla izolovaně od zbytku myšlení. Již od brzkého dospívání v sobě Alice cítila strach a ono vzrušení, vyvolané časem o samotě nebo konfrontací s něčím nádherným, smysluplným, ji přesahu-

jícím. Otázku, co bude dělat, doprovázely také další výzvy myslí, soustředící se na to, čemu nebo komu má věřit, kým vlastně je a zda má tyto věci vůbec šanci pochopit.

Uvědomovala si, že podobné otázky doprovázejí o samotě také další lidi, nejen ty mladé. Předpokladem pro to zatěžovat se podobnými úvahami mohla být její vrozená touha po poznání světa, jeho způsobu existence a tedy i té její. Ve svých čtyřiaadvaceti letech se odmítala vzdát nároku na svůj díl porozumění a s neutuchající vervou studovala nejen literaturu, filozofii, historii a na vysoké škole také germanistiku. S drzostí mladého člověka otáčela záda na každodennost života a věřila, že banalita světa se jí netýká.

Pomalů se vydala oklikou zpět domů.

Vědí ostatní, co mají dělat?

Procházela kolem kaváren, restaurací, zavírajících obchůdků a fascinovaně zkoumala osoby uvnitř. Zrak jí ulpěl na trojici postarších žen, které se za výlohou cukrárny dělily o zákusek. Způsob, jakým si do úst vkládaly kousky čokoládové špičky, působil naprosto koordinovaně, až obřadně. Ony tedy věděly, co mají dělat? Nebo jenom teď, v tuhle chvíli?

Alice poprvé pocítila skutečný chlad večera a vydala se směrem ke Svatomikulášské zvonici. Šla rychle, ale měla pocit, jako by se neměla přepínat, se svým mládím by měla šetřit. Pokud o něj přijde moc rychle, bude muset předstírat, že ví, co s ním.

Na posledních pár desítkách metrech už byla svým uvažováním příliš unavena. Rozhlédla se po téměř prázdné ulici a trochu se jí ulevilo, že jí hlava již nenabízí další materiál ke zpracování.

Za vchodovými dveřmi ji potěšila vůně domova, které dominovala zatuchlost starých knih. Róza ji pohladila po vlasech a nechala ji usednout ke stolu s talířem teplé po-

lévky. Během konverzace se zbylými členy rodiny, otcem Matoušem a jen o rok starším bratrem Jáchymem, nemohla potlačit radostný úsměv, jen tak, byla šťastná. Hleděla na porcelánové talíře, otcovy ruce, šmouhu na okně a brázdu ve změkklém másle. Bylo to jasné, víc než kdy jindy. Po státnicích bude čas se odstěhovat, opustit dobře známé a pustit se do zcela vlastního života.

Ano, to je to, *co má nyní udělat*. O zbytku bude přemýšlet zase příště.

3. Kapitola

Zina otevírá jedno a pak druhé oko. Má je trochu slepené, protože se včera neodlíčila. Fuj, první nádech po probuzení je dokonale odporný. Vypařuje se z ní alkohol a konečky prstů páchnou mokrým tabákem. Zvedá se z postele a sundává krámy z parapetu, aby otevřela okno a mohla se pořádně nadechnout čerstvého vzduchu.

Má ze sebe špatný pocit. Nápad vyrazit se Zachym pít nakonec nepřinesl žádnou úlevu, ale naopak ještě o trochu horší realitu. Vlastně ani neví, kde Zachariáš je a jestli vůbec dorazil domů.

„Čauky, seš tady?“

Zina potichoučku otevírá dveře jeho pokoje a vítá ji neméně intenzivní opar alkoholu, zatočí se jí hlava. Zachariášovo kypré tělo obepíná bílou příkrývku jako had a se zvuky vcházející spolubydlící se něžně stočí o něco pevněji kolem své kořisti.

„Ticho...“

Zina ignoruje odmítnutí a pomalu se snaží včlenit do složité změti peřiny a těla.

„Ty vole, já chci ještě spát.“

„Posuň se, je mi smutno.“

„Tak pod.“ Zina k němu leze do postele a na chvíli se jí uleví, asi tak na dvě vteřiny.

„Musím být za hodinu v kanceláři,“ šeptá Zina a přijde jí to absurdní, nemožné, nesplnitelné.

„A já jsem šel spát tak před dvěma hodinama. Takže se dneská hážu marod a jsi vítaná, jestli chceš zůstat,“ Zachy otevře jedno oko a Zina hledí na jeho měkkou přeleženou tvář.

„No tak! Objednáme si pizzu nebo kebab! Po ránu, mokrej hadr na tlamu!“

Jako by ožil. Přiznaná lenost je droga.

„Nemůžu, fakt se tam dnes musím ukázat.“ Zině je to líto, chtěla by tady zůstat a dělat přesně to, co říká Zachy.

Tedy nic.

„Každý je nahraditelný,“ Zachariáš to už jen tak zašeptá do polštáře. „Tak mě nech ještě spát. Já dneska seru na kapitalismus.“

Zina pohladí spolubydlicího po rameni, ale ten nereaguje. Potichu se zvedá a vrací se do svého pokoje pro čisté oblečení. V koupelně se vyhýbá pohledu do zrcadla a raději se postaví pod proud horké vody, který má tak blahodárné účinky, že se na chvíli cítí poměrně normálně.

Za necelou půlhodinu už Zina vyráží z Karlína tramvají na Florenc, kde pracuje jako koncipientka v advokátní kanceláři. To místo, stejně jako právo, začala během posledního roku nesnášet, ale nedá se nic dělat. Její máma vždycky říkala, že ona i její bratr jsou strašně chytré děti, a proto musí oba na vysokou školu. Zina si vybrala práva, protože ji nenapadlo nic lepšího. Studium jí šlo tak nějak normálně, ale Zina, s hlasem svojí mámy v hlavě, vždycky toužila po těch nejlepších výsledcích. Vždyť je přece tak chytrá, tak speciální, proto musí mít mnohem lepší známky. Ne, ty *nejlepší známky*.

Takové pocity přicházely nárazově. Týdny a měsíce, kdy se Zina naplno ponořila do studia a žila příkladným intelektuálním životem budoucí schopné právničky, pak vždycky zvrátil jeden jediný večer. Jeden dobrý večírek, aby se konstelace otočila vzhůru nohama a ona vyměnila

všechny večery v knihovně za darovaný kokain a spaní do tří do odpoledne. Nyní se nacházela v neidentifikovatelné fázi, kdy s velkou pompou dokončila magisterské studium práv, a jako ovce rovnou nastoupila do průměrné pražské právnické firmy, kde měla získat praxi, aby mohla taky jednou vydělávat fajn peníze a její rodiče konečně říkat, že dcera „je právnička a nestojí úplně za hovno“.

„Dobré dopoledne.“

„Dobré poledne,“ kolegyně hledí na Zinu opovržlivým pohledem, přesto se usmívá.

Necítí se dobře a doufá, že na ní není moc poznat, že propařila skoro celou noc, a skoro úplně sama, protože Zachy se v poměrně brzké fázi večera vydal prozkoumat skupiny opilých středoškolaček.

„Zini, mohla by ses mi na to prosím podívat?“ Stejná kolegyně, Zina si ani není jistá, jak se jmenuje. Je na ní jako med a Zině se z toho trochu zvedá žaludek. Sama však nasazuje profesionální úsměv: „Jasný, mrknu se na to a dám ti během dneška vědět, jo?“ Konec věty z obličeje tlačí skrze pevný úsměv, kterým se snaží kolegyni ubezpečit, že o ní nemá špatné mínění. Hned jak se ocitá sama, prolítne jí hlavou několik pejorativních slov, která by se podle ní dala skvěle zaměnit se jménem dotyčné.

Klid nepřichází, ještě si ani nevypila kávu, kterou si po cestě koupila v karlínské kavárně, a už tady stojí další žena. Tentokrát je to Žofka, Zina ji s láskou popisuje jako „snaživou píču, která se neumí starat o svoje a ještě s oblibou kontroluje práci všech ostatních“.

„Ještě jsem ti ten návrh neposlala, Žofi, ale myslím na tebe.“ Zina se ji snaží co nejefektivněji odbýt. Návrh o odkupu odporného, ale peníze sypajícího skladu v Letňanech slíbila připravit už minulý týden.

„Ne ne, přišla jsem ti říct, že máš navrhnout termín schůzky s šéfíkem.“ Žofka se tváří, že nemá absolutní

ponětí o tom, co chce asi majitel kanceláře řešit, ale soudě podle jejího miloučkého chování má pocit, že se asi nebude jednat o pochvalu. Zina do práce chodí, vykonává ji, ale nikdy nezažívá, že by jí tahle firma dělala vysloveně radost nebo dávala životu smysl. Už vůbec nezná Žofiny stavy, kdy se „zkrátka nemůže odtrhnout od práce a vadí jí, že už je večer a ona může přijít zase až zítra“.

„Dobře.“ Zina se snaží nedat na sobě překvapení znát.

Zvoní jí telefon a Žofii okamžitě začínají slídit oči po stole. Kdo volá? Mobil je otočený displejem dolů. Zina omluvně krčí rameny a odbíhá s telefonem do kuchyňky. Ať už volá kdokoliv, měla by mu koupit kytici za záchranu.

Hajzl. Jeho jméno zírá na Zinu a ona odpovídá stejně natvrdlým pohledem do displeje. Ziráš do propasti a propast zírá na tebe.

Telefon chce uložit do kapsy, ale ještě stíhá zaregistrovat novou sms zprávu. *Rád bych tě viděl.*

Pořádně vydechne a zakloní hlavu. Dnešek se rýsuje báječně.

Vrací se do open space místnosti a usedá do měkké pérující židle. Zapíná počítač, ale nemůže se soustředit. Vytáhne telefon a najde společnou konverzaci s Hajzlem, pak telefon uklidí na dno kabelky. Nakonec se na počítači připojí na Facebook a napíše Zachymu. Ten během minuty odpoví gifem sklenice s vínem.

Nemůžu pořád chlastat, projede Zině hlavou, ale při pohledu na usilovně pracující Žofku Zachariášovu zprávu označí srdíčkem a opět telefon schová. Píše slušný email klientovi, mohli by se setkat příští týden, toto jsou navržené termíny a v příloze přikládá návrh smlouvy. Bez přečtení email odesílá.

Z kanceláře odchází asi půl minuty po konci pracovní doby, nespokojená se svým pracovním výsledkem a s faktem, že je jí to úplně jedno. Do setkání se Zachym zbývá

Druhá

ještě asi hodina, a tak se rozhodne místo tramvaje jít pěšky. Vzduch je příjemně chladivý, ale po chvíli to Zinu přestává bavit. Courat se pěšky je na hovno, pomyslí si a snaží se zamířit k nejbližší zastávce. Tramvaj přijíždí rychle a Zina se usazuje k okénku. Takhle je to lepší. Z tramvaje se totiž pohled na město stává snesitelnějším. Když touto intenzitou prochází, všechny vjemy, obrazy, pachy a pohledy, se do ní derou jako šílené, pomalu a nesnesitelně si vynucují její pozornost. Jízda to rozměňuje, a i ona se tak stává snesitelnější, protože čas sama se sebou netrvá tak dlouho. Nesnáší samotu a nesnáší ticho.

Vytahuje telefon a posílá zprávu Hajzlovi.

Zítřka večer mám čas.

Díky, že píšeš. Vyzvednu tě v práci jako předtím?

Tohle je teda velký špatný.

OK.